

LA POLÍTICA, LES MULTINACIONALS

No fa encara un any es va aprovar la "Constitución Española". Poca gent l'havia llegit, però la majoria votà sí. Dintre pocs dies, s'aprovarà l'"Estatut de Catalunya". Molta gent el votarà, però molt poca s'el llegirà abans de fer-ho. És molt trist reconèixer-ho: ens hem quedat a mig camí.

L'obrer lluitava, abans, per millorar les condicions de treball; ara lluita tan sols per no perdre'l. Els polítics propugnaven una ruptura total; ara es queden en una reforma que ho deixa tot com estava. Abans es lluitava pel tot o res; ara s'ha de procurar no molestar els "poders fàctics". Abans tothom lluitava contra les centrals nuclears; ara ni tan sols s'aconsegueix un Consell de Seguretat Nuclear que les vigili... Abans tothom demanava democràcia, i avui tothom calla i deixa fer. Algú ha pensat que quedar-se a casa i anar dient que sí a tot és dir sí, per exemple, a les mines d'urani a casa nostra?

Si ara tenim "democràcia" a l'estat espanyol, "estatuts d'autonomia" a les nacionalitats, "representants" del poble... perquè s'intensifica la nuclearització del país? Com es pot entendre? Que la dreta digui sí a les centrals nuclears ens sembla del tot coherent. Però les esquerres... perquè diuen sí a una opció que santifica el capitalisme i la centralització per in saecula saeculorum? Creiem que el capitalisme és quelcom més un capitalisme sense capitalistes. L'esquerra exigeix dels antinuclears solucions màgiques a la crisi capitalista. Si no en donen -argumenten- ja està bé l'energia nuclear. L'esquerra preten que la solució a la crisi és produir més i consumir menys. Com si un món finit i limitat en els seus recursos naturals pogués ser explotat i degradat de forma indefinida.

Perquè els militants esquerrans lluitaven colze a colze amb els antinuclears contra la dictadura i ara accepten la nuclearització, militarització i dependència que l'Estat imposa? L'àtom no té ideologia: no s'ha democratitzat ni mata menys en poder votar cada quatre anys. Els partits han fallat i enganyat, i la història els jutjarà. Per ara, com diu Costa Morata. "la història nuclear és la història dels que diuen no, perquè els que diuen sí no fan història: fan el ridícul".

Com es menja que els que diuen sí a l'energia nuclear diuen no a una central o a unes mines d'urani? Si accepten un model social han d'acceptar les conseqüències. No és solidaritat dir que no a la merda que ens col·loquen a casa nostra i en canvi acceptar-la a un altre indret: No és incoherent?

Alguns demanaven moratòria, d'altres s'atreïren a jurar en públic (Girona, 1 de juny de 1979) que s'havien declarat totalment antinuclears... en discutir el Pla Energètic Nacional, tots digueren AMÉN.

S'ha dit que la crisi del petroli de 1973 és la que ha provocat la fallera nuclearitzadora arreu del món. Com

s'enten que el primer reactor experimental espanyol -"Juan de Vigón", la Moncloa, Madrid- entrà en funcionament l'any 1958? La central nuclear de Zorita (Guadalajara) fou inaugurada per Franco el 1968, Garoña (Burgos) el 1971 i Vandellós I el 1972. L'argument de la crisi energètica del 1973 no funciona. Molts de països semi o totalment subdesenvolupats, tots ells amb règims dictatorials i/o imperialistes contracten a correccuita reactors nuclears: Brasil, Índia, Argentina, Iran, Pakistà, Israel... Com és possible que Iran, un dels màxims països exportadors de petroli -i per tant autosuficient energèticament- contracti la construcció d'una central nuclear? La resposta potser es troba en les declaracions del general Cuarte-

QUADRE : LES MULTINACIONALS

